

ALEXANDRA DAHLSTRÖM

[Kommentera](#)

Av [Linda](#) - 27 juli 2009 20:20

Nu när jag har läst ut Plaza Kvinnas Juni nummer 2009, kom jag till den här artikeln med Alexandra Dahlström. Hon var med i min favorit film i slutet av 90-talet, nämligen Fucking Åmål. Så jag tänkte skriva ner lite vad jag kunde läsa om henne.

Framåt. Uppåt. Vidare. Hon slog igenom som 14-åring och är redan veteran i filmbranschen. Nu tar Alexandra Dahlström nya steg, med en bärande roll i sommarens storfilm Manana - och som prisbelönt regissör. Möt Sveriges mest kreativa 25-åring. Mitt i kaparvinden.

Artikeln är skriven av Frida Boisen.

Vi står utanför restaurang Grodan. Öppnar dörren, tar till vänster och restaurangdelen istället för baren till höger. Vi hamnar i ett fantastiskt rum. Med kristallkronor, träpanel, vita dukar och oljemålningar på väggarna.

- Vilken tur att vi gick hit! Åh, vad vackert! Säger Alexandra och låter ögonen ta in de smyckade väggarna ordentligt.

Så känns hon. Förälskad i att hitta något speciellt i det livet presterar. Kär i det spontana. I framåtrörelsen. Att leka sig fram, hoppas att man snubblar över det magiska. Och det gör hon.

Minnesbilder från Alexandras prisade kortfilm Kom hit! som i höstas vann 1 km film-stipendiet på Stockholms filmfestival spelas upp i mitt inre. Fantastisk fotografi, underbara stämningar. Ett löfte och en förmsak på att Alexandra har betydligt mer att berätta. Så mycket mer att dela med sig av.

Hennes kreativitet är unik, och hennes skönhet bländande. När vi ser omslagsbilden ta form en halvmolnig eftermiddag förvånas vi över hur grymt lik Alexandra är Scarlett Johansson.

Det är inspirerande att höra Alexandras berättelser om hur hon redan som 13-åring, mellan tagningarna på *Fucking Åmål*, hellre hängde med klipparna, regifolket och ljussättarna och sa saker som att "men här ska vi väl ha romantiskt ljus". Istället för att bara hänga i sminklogen. Redan där föddes intresset för att göra film. Kanske en dag bli regissör.

Alexandra var bara ett barn när hon fick huvudrollen i Lukas Moodyssons oförglömliga succéfilm *Fucking Åmål*. På den tiden bodde hon i en lägenhet i Bromma med egenföretagande mamma i chefsrekryteringsbranschen och pappa som jobbade med VVS. Att Alexandra fick sin första huvudroll, var en kombination av att följa vinden och fånga tillfället.

- På den tiden var kompisarna och rasterna det viktiga. Filmteamet kom till skolan och alla kompisarna gick dit. Jag hade aldrig spelat teater eller så, det bara funkade väldigt bra.

Hade du bra självförtroende på den tiden?

- Ärligt talat. När jag var liten hade jag storhetsvansinne. Jag trodde alltid att jag skulle bli något väldigt väldigt stort. Jag var övertygad. Därför var det väldigt viktigt att mina dagböcker aldrig fick skadas för att de skulle bli viktiga för omvärlden, haha. Jag höll på att läsa Anne Frank då, jag tror det var därför.

Du nådde toppen väldigt snabbt.

- Jag har aldrig vacklat i mitt förtroende om hur jag är som yrkesmänniska. Jag har alltid vetat att jag har någon slags talang. Jag har inte full kontroll på mitt instrument men jag är ganska teknisk för att jag har jobbat ganska länge. Jag har alltid tyckt att skådespelandet varit roligt, men jag ville inte hänge mig helt eftersom jag inte tyckte att det var tillräckligt intellektuellt.

Det märks att Alexandra verkligen värder ordet intellektuellt. Som något värdefullt. Och viktigt.

Vad är viktigast för dig?

- Framförallt tycker jag om rörelse. Framåtrörelse. När saker inte är statistiskt eller det finns en strävan efter att nå framåt.

Vilka är dina bästa karriärtips?

- Jag har en fostermamma på skoj, en god vän, hon sa: "Det enda och bästa tipset jag kan ge dig är att gå på lust. Följ ditt hjärta då kommer du att hitta rätt." Min riktiga mamma har alltid varit stark och orädd och hennes tips var att inte bry sig så mycket om vad andra tycker. Pappas tips är att man vinner mycket på att vara snäll. Jag tycker det är fina tips, särskilt just nu, när allt handlar om att ta sig fram med vassa armbågar och sätta sig själv i centrum.

Vad gör dig riktigt stolt?

- När det går bra för mina kompisar eller någon jag älskar. Då kan jag bli så jävla glad. Jag blev stolt över min mamma häromdagen, när hon sålde lägenheten. Mina föräldrar ska flytta till Spanien och värmen. Först tyckte jag det kändes tråkigt att ha dem så långt borta, men sen blev jag stolt och glad, säger Alexandra och strålar...

